

SVENS BIBELOVERSKIGT - PAULUS' ANDET BREV TIL KORINTHERNE

Bogens hvem, hvad, hvor:

Korinterbrev er det mest personlige af Paulus' breve. Han fremhæver holdningerne bag ægte kristent lederskab og afslører fordækt ledelse. Han hyl-der Jesu selvopofrende og tjenende sindelag og indgyder tillid til, at hans vilje vil triumfere. Derimod afviser han alle former for selvpromoverende kristendom, også selvom den søger legitimitet i tegn og undere.

Forfatter:

Paulus skrev 2 Korintherbrev fra Makedonien, på vej til Korint. I perioden efter han havde sendt 1 Korintherbrev, var Korintermenigheden blevet domineret af en gruppe falske jøde-kristne missionærer (2 Kor 11:13-15). Deres fodfæste i menighedens styre havde tvunget Paulus, igennem besøg og breve, til at kæmpe for at vinde menigheden tilbage til ægte apostolisk kristendom.

Brevets omfattende autobiografiske materiale og en enig kirketradition (bl.a. Klement, Polykarp, Murotaurianske Kanon, Irenæus, år 90-180) kan bekræfte Paulus som brevets forfatter.

Håndskrifts-materialet giver ingen belæg for en teori, om at 2 Korintherbrev er to sammensatte breve, hvor kap.10-13 udgjorde en del af Paulus' "strenge brev" (2:3; 7:8-12).

Tidspunkt:

År 56 e.Kr. Paulus havde skrevet 1 Korintherbrev fra Efesos i foråret 55 (1 Kor 16:5-8). Men den farlige udvikling i Korint havde betydet, at han måtte ændre sine rejseplaner og aflægge menigheden et "smertefuldt besøg", som han bagefter fulgte op med et "strengt brev" (2:1; 12:14; 13:1).

Tilbage i Efesos var oppositionen imod de kristne tiltaget i en sådan grad, at det nær havde kostet Paulus livet (1:8-11; ApG Kap. 19-20).

I løbet af foråret 56 rejste Paulus fra Efesos via Troas til Makedonien. Her mødte han Titus, der bragte ham gode nyheder om situationen i Korint (2.12-13; 7:5-7; 8:1-2). Det gav anledningen til 2 Korintherbrev, og Paulus brugte brevet til at forberede sit besøg i Korint senere på sommeren.

Motiv:

Dette følelsesstærke brev havde til formål at reformere Korinthermenigheden og føre den tilbage til ægte og sund apostolisk kristendom. Igennem sit "smertefulde" besøg og "strenge brev" havde Paulus tilsyneladende vundet flertallet af menigheden tilbage (2:1-11; 7:5-16).

For at fastholde deres fortsatte loyalitet, var han dog nødt til at forsvare sig imod de destruktive anklager, der havde været rejst imod ham. Dette gav ham samtidig anledningen til at forklare menigheden hvilke karaktertræk, der skal præge ægte kristent lederskab. Med brevet ønskede han også, at få Korinterne engageret igen i det fælles hedenske menighedsprojekt, om at give en gavmild pengegave til de fattige jødekristne i Judæa (9:1-5).

Endelig ønskede han med brevet at afsløre de falske apostle, der stadig øvede en vis indflydelse på dele af menigheden. Udviklingen viste, at Paulus igennem sit store engagement nåede sine mål. Han tilbragte tre måneder i Korint, og i den periode skrev han Romer-brevet. I foråret 57, rejste han videre til Jerusalem med kærligheds-gaven.

Bogens opbygning:

1:1-11	Introduktion
1:1-11	Åbningshilsen og lovprisning af Guds trøst i prøvelser
1:12-7:16	Forsvar for den ægte apostoliske tjeneste
1:12-2:4	Forklaring på ændringen i Paulus' rejseplaner
2:5-11	Tilgivelse af den angrende urostifter
2:12-7:4	En beskrivelse af ægte apostolisk tjeneste
2:12- 4:6	Den Nye Pagts sejrende tjeneste
4:7-5:10	Guds kraft og sejr på trods af tjenerens svaghed
5:11-6:10	Formaning om at blive forliget med Gud
6:11-7:4	Formaning om at adskille sig fra nedbrydende forhold
7:5-7:16	Glæden over flertallets omvendelse
8:1-9:15	Opfordring til at genoptage penge-gaven til Judæa
8:1-15	Opmuntring til gavmildhed
8:16-9:5	Titus og menighedsrepræsentan-tes opgave
9:6-15	Resultaterne af at være gavmild overfor Guds sag.

10:1-13:10	Angreb på de falske apostle
10:1-18	Forklaring på Paulus' handlinger
11:1-12:21	Forskellen mellem ægte og falsk apostelvirke
13:1-12	Sidste advarsel om at forlige sig med Guds vilje
13:11-13	Afslutning
13:11-14	Hilsener og velsignelse

Bogens indhold:

Hvilket sindelag skal karakterisere kristne ledere.

Der var tendenser i gang i Korintermenigheden, der ville føre til frafald fra ægte kristendom (12:20-21).

Endnu havde situationen ikke udviklet sig til en objektiv teologisk vranglære som i Galatien, men en underfundig ukristen stil havde infiltreret menigheden og truede med at udslukke Guds Ånd (11:4).

På trods af deres mange problemer, verdslighed og arrogante opførsel elskede Paulus dem stadig og derfor kæmpede han indædt, for at vinde sine venner tilbage til det ægte kristne gudsliv.

I. Taksigelse for Guds trøst.

Paulus begyndte med at fokusere på Guds trøstende styrke midt i trængslerne. Hermed understregede han et af brevets vigtige temaer, at ægte kristendom drives alene ved Guds kraft. Ved at virke i skrøbelige mennesker, udruster Gud dem til at styrke hinanden.

II. Paulus' forsvar samt beskrivelse af ægte kristen åndelighed.

Paulus forsvarede sig imod anklager om urenhed og selvisk letsindighed ved at appellere til korinternes viden om hans virke iblandt dem og ved at forklare årsagerne til ændringerne i hans rejseplaner.

Ved sit smertefulde besøg og strenge brev havde hans mål været at føre dem til besindelse, noget han kunne glæde sig over var lykkedes for de fleste og nu opmuntrede han dem til at lade tilgivelsens ånd råde iblandt dem. Han forklarede derefter om den Nye Pagts sejrende tjeneste og beskrev hvilket ydmygt sindelag der bør kendetegne dets tjenere.

Ægte kristne ledere skal have deres tillid til Guds Ånd virke igennem Evangeliet og ikke til egne menneskelige evner. En ægte tjener skal underlægge sig Guds retskafne karakter velvidende, at det er ham de kommer til at stå til regnskab overfor. De kan tjene frimodigt på trods af modstand og trængsler

fordi Evangeliet giver håb om evigt liv og Guds ultimative sejr. Fordi de selv har oplevet Jesu nådesværk skal de søge at forlige mennesker med Gud. Denne forligelse kræver vilje til at adskille sig fra alle forhold der gør oprør mod Gud og modsætter sig hans vilje.

III. At leve inspireret af Jesu gavmildhed.

Med reference til Makedonernes offervillighed og Jesu selvopofrende sindelag, opmuntrede Paulus korinterne til at færdiggøre deres pengeindsamling til de lidende jødekristne i Judæa. For at forbygge mistænkeliggørelse vedr. omgang med midlerne, sendte han andre menighedsrepræsentanter sammen med Titus.

Besøget fra disse gavmilde givere kunne også være med til at opmuntre korinterne til at give gavmildt, selvom det var afgørende at deres gave var helt frivillig ud af deres glæde i Gud. Engagement i denne indsamling ville ikke alene styrke fællesskabet mellem hedninge- og jødekristne, men ville også føre til lovprisning af Gud.

IV. Angreb på den falske ånd, der ophøjer mennesker frem for Gud.

Indtil videre havde Paulus behandlet korinternes frafald relativt nænsomt, men de skulle ikke misforstå dette som svaghed. Kom det dertil, ville han ikke tøve med at bruge sin apostoliske myndighed til at udrense i kirken for at genoprette ægte kristendom i Korint.

De falske apostle havde fået held til at bedrage korinterne med en forfalskning af både det kristne budskab og dets åndelige liv. De havde gjort det ved at øve karaktermord på Paulus og ved at promovere sig selv, som værende af den ægte apostolske tradition fra Jerusalem.

Som forsvar påpegede Paulus, at de ikke havde nogen selvstændig frugt af deres tjeneste, mens han havde plantet menigheder fra Syrien til Akaja. I modsætning til deres anbefalings-breve fra Jerusalem, kunne Paulus pege på Kristi lidelser som tegn på sin hengivne tjeneste for Jesus. Hans og hans medarbejders livsførelse beviste deres renhed og kærlighed i troen.

Han kunne fremføre langt flere resultater og åndelige tegn som bevis på, at Gud havde udrustet ham som apostel, men han ville i stedet rose sig af sin magtesløshed for derved at fremhæve Guds nåde og styrke. Når alt kom til stykket, var det kun Jesu anbefaling der egentlig talte. Han gav den oprørske fraktion en sidste chance for at omvende sig, for han ville langt hellere opbygge Guds menighed end at udrense den.

V. Kaldet til hengivenhed.

Paulus afsluttede med at kalde korinterne til hengiven efterfølgelse, for det var deri, de ville få adgang til Guds kærlighed, fred og nåde.

Bogens temaer:

Det var afgørende for de kristne hedningers status i kirken, at de falske apostle i Korint, ikke fik held til at gennemføre karaktermord på Paulus. Paulus' store kærlighed til korinterne fik ham til at kæmpe for deres reformation og Gud brugte angrebet på Paulus til at beskrive det sindelag der ærer Kristus og afsløre de holdninger, der vanærer ham.

En hengiven kærlighed til Guds folk (2:4; 11:1-3,29; 12:14-15) og en længsel efter at føre mennesker til Gud og opbygge dem i troen (5:18-20; 10:8).

Kristi tjenere karakteriseres af en tilgivende ånd (2:10) og et ægte tjenersind: (1:24; 4:5; 10:1; 11:9; 1 Kor9:19).

Deres gudsforhold kend-tegnes ved ydmyghed (3:4-6; 10:18; 11:30; 12:6-10; 13:7) og deres liv og lære er præget af renhed (1:12; 2:17; 4:2; 6:3; 7:1-2; 8:20-21; 13:8).

De har fokus på Kristus og det evige liv, ikke på timelig ære og succes (4:5,17-18; 5:6-15). De er villige til at lide for Kristus og leve afhængigt af ham (1:4-7; 4:7-12; 6:4-10; 11:23-29) og har deres tillid til Guds virke frem for deres eget (4:6-7,13-14; 11:6).

Gud manifesterer sin frugt igennem dem (3:2-3; 12:12) og udruster dem til tjeneste med åndelig myndighed (5:20; 10:4-6; 13:10).

Kendetegnende på falske tjenere, 11:13 er en person Der anbefaler sig selv (4:5; 10:12-13) og har deres tillid i ydre, synlige forhold og ikke i Åndens skjulte liv (5:12; 11:22).

De udgiver sig for at være retfærdige (11:15), men undertrykker, udnytter og nedvurderer andre kristne (2:17; 11:20).

De kritiserer og bagtaler dem, de oplever som en trussel (1:17; 8:20; 10:1-2,10; 12:16; 1 Kor 9:1-6).

På trods af veltalenhed, syner og sensationelle tegn (11:5-6; 12:1,12), afslører frugten i deres liv en anden Jesus, et andet evangelium og en anden ånd, end den der kendetegner Bibelens Jesus (4:2; 11:4; Matt 7:15-23).

Kristne, af alle mennesker, har grund til at være gavmilde (8:1-2; 9:5,15) og både GT og NT taler om at give.

Selvom NT ikke formaliserer givertjenesten på samme måde som "tiende ordningen" i GT, så instrueres de kristne til viljes-bestemt og systematisk at give en andel af deres indkomst til Guds arbejde (8:10-12; 1 Kor 16:1-2).

Motivationen til at give kommer af at have oplevet Guds gavmilde nåde og givertjenesten er en måde at hengive sig til Gud på (8:5,9).

Formålet med at give, er at støtte kristne arbejdere (11:8-9; 1 Kor 9:6-14; Fil 4:14-19) og at vise solidaritet med dem der lider (8:13-15; 9:13; Gal 2:10).

Menighedsledere kan opmuntre de troende til at give (9:5), men NT byder, at det skal ske frivilligt og uden pres og tvang (8:4,8; 9:6-7).

Menighederne skal sikre at midlerne de bliver betroet ikke misbruges (8:19-21; 1 Kor 16:3).

Jesus understreger, at der er tale om at give til Gud. Han formaner til at give i det skjulte, for ikke at give på en måde hvor man søger ære fra mennesker (Matt 6:1-4).

At give til Gud, er en vis investering i evige værdier og udtrykker tillid til Gud (9:6; Luk 6:38; 16:9).

De troendes gavmildhed skaber taknemlighed der ærer Gud, og Gud for sin del, elsker at velsigne tilbage (9:8-14).

Baggrundsinformation:

Gud kan bruge sygdom til at fremme sin vilje (12:7-8) og at han giver nåde til at klare lidelsen (12:9-10). Paulus første besøg varede i 18 måneder. (ApG 18:1-8), hvorefter han rejste til Efesos.

År 54-55: Herfra skrev han et første brev til dem vedr. renhed i kirken (1 Kor 5:9).

Efter senere at have modtaget dellegationer fra Korint (1 Kor 1:11; 16:7) skrev han sit næste brev til dem (1 Kor) og sendte det med Timoteus (1 Kor 1:1-2). År 55: Pga. urostiftere i Korint aflagde Paulus et besøg der endte smertefuldt (2 Kor 2:1; 12:14).

Han fulgte besøget op med det tredje og strenge brev, også fra Efesos og sendte det med Titus (7:12; 10:7-11).

År 56: efter at Paulus var rejst fra Efesos og havde fået gode nyheder fra Titus i Makedonien, skrev han det fjerde brev (2 Kor) og sendte det igen med Titus (2 Kor 1:1; 7:5; 8:17; ApG 19:21).

Hans tredje besøg varede i tre måneder. År 57, hvor efter han rejste videre til Jerusalem (13:1; ApG 20:3; Rom 15:25-26).

Bogens sammenhæng med resten af Bibelen:

Baggrunden for 2 Kor er beskrevet i ApG 19:8-20:6. Bogen viderefører en korrespondance fra 1 Kor, men der ligger både et besøg og et brev imellem disse to kanoniske breve. Meget af brevet omhandler Paulus' person og tjeneste. Disse oplysninger samstemmer med og udbygger anden information, som er nævnt om Paulus i Apostlenes Gerninger og i brevene til Rom, Galatien og Tessalonika.

Begge pagter var givet af Gud og bar hans herlighed og bragte åndelig gavn. Men Lovens pagt afslørede menneskers synd og fordømte dem derved som syndere. Åndens pagt derimod skabte liv. På baggrund af Kristi stedfortrædende offer kan Ånden retfærdiggøre mennesker overfor Gud. Den vækker kærlighed til hans vilje og giver åndelig kraft så man kan blive forvandlet efter Kristi billede (3:6-18; 13:4).

Ved at tage imod den Nye Pagt, får mennesker visdom om evigt liv (5:1-5).

Evangeliet forkynder, at det gennem Jesus er muligt at få tilgivelse for synd, evigt liv og kraft til at leve for Gud (5:4-5; 14-15,18-21; 8:9).

Men selvom dette budskab er gode nyheder for alle mennesker, er det kun ved personligt at overgive sit liv til Jesus, at det virkelig begribes. Kun Gud kan skabe dette indgreb (3:3,10-12; 4:6; 5:17).

For dem der afviser at anerkende Jesus som Frelser og Herre, virker budskabet uvirkelig og uforståelig (4:3).

Kristne forkyndere er Guds ambassadører, der gennem evangeliet formår at forlige mennesker med Gud (5:18-6:2).

Dem der tager imod forligelsen, oplever evangelisten som en duft af liv, mens de der afviser evangeliet, oplever ham som en stank af død (2:14-16).

To ting giver evangelisten sin myndighed, Guds Ånds virke igennem ham (3:4-6; 4:7; 10:1-6; 12:9-10), og et liv levet i overensstemmelse med Kristus (2:17; 4:1-2,10-12; 5:9; 6:4-10).

At omvende sig, betyder at vedkende sig sin skyld, angre den uret man har begået, bekende den for Gud og modtage Guds tilgivelse og renselse. Derefter ved Åndens kraft at forkaste synden og igen begynde på efterfølgelsens vej (6:11-7:1; 7:8-12). Satan, Guds åndelige modstander, der både bedrager og skaber splittelser (2:11).

Hans mål er at fastholde mennesker i åndeligt mørke, så de ikke kan forstå evangeliet (4:4).

I stedet præsenterer han sig som et tiltrækkende alternativ til Guds vej (11:3,15) og sætter sig op som Guds rival. Derfor kaldes han bl.a. Beliar – "den værdiløse, ødelæggende og onde" (6:15-16, 5 Mos 13:13; Nah 1:15).

Guds universelle dom: Vil komme for alle mennesker levende og døde (Matt 25:31-46; Åb 14:7-13; 20:11-15).

Frikendelse fra dommen: Sker for de mennesker, der overgiver deres liv til Kristus. Den frikendte tildeles Kristi hellighed, genfødes som en hel ny skabning og modtager det evige liv (3:9; 4:14; 5:1,8,17; Joh 5:4; 1 Kor 6:9-11; Åb 14:3).

Dom og løn: Alle kristne vil få deres liv endeligt gjort op ved Kristi domstol. Det mangelfulde vil blive fjernet for evigt og Jesus vil belønne dem for den livsførelse og tjeneste de har udført for ham i dette liv (5:10; Matt 25:14-30; 1 Kor 3:10-15).

Jesus er opfyldelsen af alle Guds løfter og derved bevis på Guds troværdighed (1:18-20).

Helligåndens tilstedeværelse i en troendes liv er Guds segl og pant på, at den troende tilhører Jesus i al evighed (1:22; 5:5; Ef.1:13-14).

Det er Ånden der åbenbarer Jesus for mennesker (3:16-18; 4:6).

Han skriver Kristi ejerskab og liv ind i hjerterne på den troende (3:3; Jer.31:33), og han skaber åndeligt liv, bringer retfærdiggørelse, og forvandler mennesker til Kristi billede (3:6,9,18)

Jesus er mere end et menneske:

Jesus er virkelig Gud (1:2-5; 4:4-5), men samtidig menneske (4:14; 5:21; 8:9).

Helligånden er mere end Guds kraft:

Helligånden er Gud Herren (3:16-18). Helligånden er i sig selv Gud, samtidig med at han er Guds Ånd og den kraft hvorved Gud virker (3:5-6; 6:6b-7a; 1 Kor 2:10-12). Fader, Søn og Helligånd: "Herren Helligånden" åbenbarer Herren Jesu herlighed for troende. Bibelen understreger at Faderen, Jesus og Helligånden alle kaldes Herren el. "Jahve", som er navnet på Gud. (3:16-18).

Den treenige velsignelse (13:13) understreger at Guds person ikke først og fremmest forstås igennem læresætninger, men igennem oplevelsen af hans kærlighed, nåde og fællesskab.

Bogens mest kendte afsnit:

- 1:3-7** Guds trøst i trængsel
- 3:7-18** Den Nye pagt ift. Den Gamle pagt
- 4:16-5:10** Det kristne håb om evigt liv
- 5:17-21** Nyskabelse og ambassadørtjeneste for Kristus
- 14-18** Afholdelse fra at kompromittere ens trosforhold
- 8-9** Principper vedr. den kristne og gavmild givertjeneste
- 13:13** Den treenige velsignelse